God bevrijdt door een sterke Held

Lezen: Micha 2
Tekst: Micha 2: 12-13

Zingen:
Ps. 89: 19
Ps. 110: 2, 3
Ps. 107: 7, 8
Ps. 118: 9
Ps. 68: 5

Geliefde gemeente, we schrijven vanmorgen onder onze tekstwoorden: God bevrijdt door een sterke Held. En daarbij letten we op drie gedachten:

1. Ten eerste: het vastgezette overblijfsel, te vinden in het eerste gedeelte van vers 12.
2. Ten tweede: de bevrijdende Doorbreker, in het eerste gedeelte van vers 13.
3. En ten derde: de uittrekkende kudde, in het restant van vers 13.

1. Het vastgezette overblijfsel

Gemeente, in het begin van de schriftlezing komt het al gelijk op ons af met die diepe woorden: *Wee die de ongerechtigheid bedenken en kwaad werken op hun legersteden!* Zo preekte Micha tot het volk. Maar waarover roept Micha nu dat wee uit over in dit hoofdstuk?

Allereerst wijst hij op diegenen die slechtheid beramen, die ongerechtigheid bedenken, die constant bezig zijn om hun eigen bezit te vermeerderen. Uitbreiding, meer, meer! En wat nog niet van hen is, willen ze zichzelf toe-eigenen. Een groot deel van het volk wordt gedreven door hebzucht. Micha houdt het volk voor dat ze 's nachts op hun bed liggen om plannen te maken hoe ze land en goederen kunnen afnemen van de arme boeren. Dan hoeft u alleen maar te denken aan koning Achab, die de wijngaard van Naboth heeft afgenomen. Het is in al die eeuwen gewoon doorgegaan. De elite van Juda wil meer, steeds meer, alleen maar uitbreiding. En daarbij houden ze zich niet aan de wet van de Heere. Want de wet van de Heere zegt heel duidelijk in Leviticus 25 dat de familiegrond, de grond die de families hebben gekregen uit handen van de Heere toen ze vanuit de woestijn het beloofde land binnentrokken, niet verkocht mocht worden. Het moest in de familie blijven. Maar ze hebben geen boodschap aan het Woord van de Heere. Hebzucht schuift de wet van de Heere terzijde en men is gericht op meer ontvangen. Hun leven moet bestaan uit luxe. Overdaad moet een noodzakelijk iets zijn, want je moet alles kunnen besteden wat je hebt.

U voelt hier al bij, gemeente, dat we dit zo kunnen overzetten naar onze tijd. Typeert dit niet ook ons volk? En daarvan zegt de Heere dat Hij de begeerte naar het bezit van anderen veroordeelt. De Heere spreekt ook uit dat de ongerechtigheid die bedacht wordt weer op hen terug zal keren. De Heere zal het onheil en het oordeel juist over die verharde harten brengen. Wat zij anderen aandoen, dat zullen ze terugkrijgen. En dan zal er een klaagzang uitbreken. En we weten dat die klaagzang is gekomen vanwege de verwoesting van het Tienstammenrijk door de Assyriërs en de verwoesting van het Tweestammenrijk door de Babyloniërs. De Heere laat het weer horen dat Hij het volk in handen van het oordeel zal geven en dat het volk in ballingschap weggevoerd zal worden.

Dan het tweede waar de Heere Zijn wee over uitspreekt, in de verzen 6 tot en met 11. Daar gaat Micha spreken tegen de godsdienst, tegen de profeten, de valse profeten. Dat zijn profeten die het land intrekken en precies laten horen wat dat volk ook wil horen. Profeten die zich voordoen alsof de Heere tot hun hart spreekt en dat ze allemaal ingevingen van de Heere krijgen. Zo beloven ze allemaal voorspoed aan degenen van dat volk die juist voorspoed willen horen in hun leven. Dat het hun goed zal gaan. Dat vleit hun hart. Een prediking van voorspoed, een prediking van vrede.

En Micha, gemeente, laat die woorden die die valse profeten hebben gesproken weer terugkomen en confronteert hen als het ware met hun eigen woorden door ze te herhalen. Wat hebben die valse profeten een hekel aan Micha gekregen! Zij vinden dat Micha geen enkel recht van spreken heeft. Waar haalt hij het lef vandaan om over onheil te preken? Er komt helemaal geen onheil, er is vrede en voorspoed in het land. Alles gaat zijn gangetje. En waarom mogen wij dan geen gebruik maken van de rijken en hun dienst?

Micha heeft het op zijn hart gebonden gekregen van de Heere. Daarom weet hij ook heel goed hoe ver die valse profeten van het Woord van de Heere zijn afgeweken. Ze preken niet meer de wet van de Heere, maar precies zoals het volk wil dat ze spreken, precies wat ze willen horen. Vers 11 houdt ons de grofheid voor waarmee die valse profeten rondgaan. Zij profeteren voor wijn en sterke drank. Dat wil zeggen: als die profeten spreken en ze krijgen een goede fles wijn of andere drank, dan spreken ze woorden van vrede en voorspoed. En dat vinden die mensen prachtig. Wat een sprekers, wat een gaven, wat een woorden! "Heb je hem gehoord? Nog meer voorspoed! Hij zegt het. Ik ben zo blij met die man dat hij zulke goede woorden spreekt. Ik heb hem een extra fles wijn gegeven. Dat ga ik ook doen."

Micha profeteert tegen het volk over de situatie waarin het volk verkeert, in de maatschappij maar ook in de kerk. De rijken in de maatschappij willen meer en meer, ten koste van anderen. En in de godsdienst wordt een valse vrede gepreekt, precies die vrede die het volk wil horen. Maar dat is niet de vrede die de Heere wil laten horen.

Gemeente, is het niet herkenbaar? Als de godsdienst het allemaal goed vindt dat we ons leven zo inrichten, dat we denken veilig te zijn binnen de vangrails van ons godsdienstige leven. En als het ons ook weer niet bevalt, dan zetten we de vangrail gewoon even een stukje verder. Niet haaks, want dan verongeluk je, nee, geleidelijk, zodat het je eigen leven makkelijk maakt. Het leven van het gezin gaat voorspoedig en het is toch fantastisch als die kinderen ook binnen de vangrail blijven, precies zoals ik het wil. Maar wat wil de Heere nu? Wat vraagt de Heere nu van ons?

Als je binnen die veilige haven blijft zonder dat er ook maar iets van je leven afgaat, dan voelt het goed. En als dan ook nog in de prediking bevestigd wordt dat je leven zo gaaf en zo goed is, dan hebben de jongeren het wel over een goede vibe. Maar ze hebben niet in de gaten dat het niet de weg van de Heere is.

Gemeente, dan is het toch wel terecht dat de Heere Zijn oordeel uitspreekt. Dan is het toch terecht dat de Heere uiteindelijk dat hele volk in ballingschap stuurt. Dan is het toch terecht dat de Heere het oordeel over het volk laat komen. Want de Heere kan toch niet anders dan met Zijn oordelen en straffen komen als dat volk onbekeerd voortleeft, als dat volk niet van de Heere wil weten, maar een eigenwillige godsdienst in het leven roept. Paulus zegt daarvan tegen de Romeinen in Romeinen 6: op de zonde volgt het oordeel en uiteindelijk de dood.

Hebben we dan een goed leven binnen die vangrail, maar hebben we niet in de gaten dat die vangrail regelrecht naar de afgrond loopt, omdat we niet van onze eigen wegen zijn afgebracht? Micha moet dat profeteren tegen dat volk: jullie gaan regelrecht ten onder. En onder dat volk waren

er die dat beseften: het is terecht dat de Heere Zijn handen van ons aftrekt. En die onderschrijven wat Psalm 119 vers 137 zegt: *Heere, Gij zijt rechtvaardig, elk één van Uw oordelen is recht*.

Maar er staat geen punt, gemeente. Ik kan het niet begrijpen, er zou een punt moeten staan. Ook als we de spiegel naar ons leven, onze maatschappij en ons eigen godsdienstige leven zouden houden, dan zou je zeggen: punt, want wij hebben het oordeel verdiend. Maar dan laat de Heere Micha ook profeteren dat Hij voorzeker zal verzamelen. De Heere zegt het. Is het u opgevallen? Twee keer in vers 12: *Voorzeker zal Ik. Voorzeker zal Ik*. Tot twee keer toe bevestigt de Heere dat. Hij gaat het doen. Uit Jacob, uit Israël gaat Hij verzamelen. Onbegrijpelijk dat Hij uit dat oordeel van Jacob gaat nemen en uit Israël gaat nemen om ze samen te brengen. Hij zal vergaderen, Hij zal ze zelf bijeenbrengen. Dat is werkelijk niet godsdienstig, want de Heere gaat zelf aan het werk.

Want de Heere zegt in hoofdstuk 1 van Micha, vers 5: *Dit alles om de overtreding van Jacob, om de zonde van het huis Israëls*. Als dan het volk zelf het oordeel verdiend heeft, dan krijgen ze iets wat ze totaal niet verdiend hebben. De Heere gaat toch nog weer verzamelen. Weer is het de Heere die Zijn eenzijdige liefde laat zien en dat Hij, vanuit Zijn welbehagen, voor ons totaal onbegrijpelijk, Zijn genadeverbond nog gedenkt, omdat Hij dat beloofd heeft.

Kunt u daarbij? Dat volk wat regelrecht, als ze zo doorgaan, niet eens door de Heere iets aangedaan hoeft te worden, zij gaan regelrecht verloren. Maar toch wil de Heere ze wakker schudden. Hij wil ze gaan verzamelen. Hij wil ze bijeenbrengen. Maar misschien zit u nu met die vraag: hoe kun je nou zien dat Micha geen valse profeet is? Want al die profeten die er staan, daar hebt u van gezegd: valse profeten. Maar waarom is Micha dan geen valse profeet?

Het antwoord is heel eenvoudig en toch misschien heel erg moeilijk. Die valse profeten willen niet van het oordeel van de Heere weten. Ze willen toch alleen vrede. En een predikant, een profeet, die wil niet het oordeel aanzeggen. Maar als de Heere dat op het hart bindt, dan moet het gedaan worden, want anders zal ook het bloed van zijn handen afgeëist worden. Micha kan niet anders. De Heere legt op zijn hart dat het oordeel zou komen. Die valse profeten willen ook helemaal niet van een overblijfsel weten, want dat maakt duidelijk dat er een scheiding is. Nee, maar Micha wel. Want hij ziet dwars door dat oordeel van de Heere dat de Heere nog dat onbegrijpelijke gaat doen, dat Hij nog een overblijfsel gaat verzamelen, dat Hij nog mensen, mannen, vrouwen, kinderen uit Jacob op het oog heeft, uit Israël. En dat uit dat overblijfsel je de genade van de Heere mag proeven. De Heere gaat nog door.

En hoe gaat de Heere samenbrengen? Nou, Micha brengt daar een heel herkenbaar voorbeeld naar voren. Zoals de Heere het volk heeft gezien, gaat Hij het voorbeeld profeteren van een schaapskooi. Dan moet u denken zoals het in Israël was: een gedeelte, een stuk weide waar palen in de grond waren geslagen of een muur die gebouwd was eromheen. En in de muur zat één deur, een grote, stevige deur, zodat die schapen daar binnen die muren veilig zouden zijn. Maar één deur, met goede grendelen.

Dan gebruikt Micha iets heel onverwachts. Hij gebruikt de naam van de stad Bozra. Bozra, een heidense stad in Edom. Bozra was in die tijd van Micha een stad waar vee werd gehandeld: schapen, runderen. En als schapen van Bozra worden ze dan bijeengebracht in zulke schaapskooien. Misschien bent u wel eens op een schaapsmarkt geweest. Ik weet niet of ze er tegenwoordig nog zijn, maar in mijn jeugd, iedere dinsdag als er even gelegenheid was, dan waren we wel op de schapenmarkt of de koeienmarkt te vinden. Waarom? Er was gezelligheid. Maar die schapenmarkt, als je al die schapen in die kooien zag zitten, dan kwam er veel geluid tevoorschijn. En ik begrijp des te meer dat de Statenvertalers hier dat prachtige woord 'deunen' gebruikt hebben. Gemeente, laat dat nou in het Hebreeuws een woord zijn wat nergens anders voorkomt.

Dus de Statenvertalers hebben al moeite gevonden om daar een Nederlands woord voor te gebruiken. En ze hebben het woord 'deunen' gebruikt. Ik zou bijna zeggen, je moet op een schapenmarkt geweest zijn om te begrijpen wat met dat woord 'deunen' wordt bedoeld. Dat gonzen, dat geluid wat vanuit die markt naar de mensen toe komt, het geluid van handelaren eromheen, het geblaat, het geschraap van de poten, het is bijna niet uit te drukken. Maar 'deunen', een heerlijk woord, was voor mij herkenbaar tenminste.

Dus dat beeld van die schapenmarkt van Bozra en al die mensen, al dat rumoer, dat is het beeld wat de Heere hier op Micha laat oproepen. De Heere die alle goddeloosheid van het volk afbreekt, ze uit Juda wegneemt en ze in de ballingschap brengt. Hij gaat dat volk samenbrengen in een schaapskooi, samengebracht vanwege hun zonden, hun ongerechtigheid, hun afdwalingen. En ze worden daar samengebracht in die schaapskooi, ommuurd, zodat dat volk gaat beseffen hoe zondig ze zijn, wat ze hebben misdaan, en dat ze leren erkennen dat ze tegen God gezondigd hebben, dat ze niet hebben willen luisteren naar Zijn Woord, maar dat ze hun hart op die valse profeten hebben gericht en dat ze naar die valse profeten hebben geluisterd. O, heerlijk, die welvaart! Maar dan zitten ze nu in die schaapskooi.

Micha profeteert, dat dat volk gaat begrijpen dat de Heere ze in de ballingschap zal voeren. Die straf gebruikt Hij om ze tot inkeer te brengen door ze in die schaapskooi bijeen te brengen, dat overblijfsel waar Hij Zijn heilige ogen op richt. Dat het volk zou beseffen: het is terecht dat we vastzitten in de banden van de dood. Samengebracht in Bozra, een heidense stad van Edom, dus niet in Jeruzalem, de stad van de Heere.

Dan mag ik u die vraag vanmorgen stellen: zijn we de Heere al in ons leven tegengekomen, dat we nou met heel ons doen en laten zijn vastgelopen, dat de Heere het is die bezig is om te verzamelen, dat je de hebzucht in je leven hebt ontdekt? Of dat andere, net zoals die anderen van dat volk die die heerlijke, lieve boodschap willen horen die je hart streelt: o, die lieve Herder, en die lieve God. En ondertussen doen we afbraak aan de heiligheid en de gerechtigheid van de Drie-enige God.

Bent u daar wel eens mee vastgelopen, gemeente? Is die vraag dan in uw leven op u afgekomen: Heere, wat wilt U ons nou hiermee zeggen? Als je daarmee vastloopt met wat er in je leven gebeurt, en van het ene op het andere moment gaat beseffen: mijn leven is in handen van de Heere. Of dat je het ziet bij degene waarvan je zo houdt, als die klem komt te zitten. Is dit de weg die we moeten gaan? En je staat erbij, en je hebt het eerst niet gezien en je denkt: het komt allemaal goed. Maar ineens laat de Heere horen: als je hem of haar nou kwijtraakt, dan is die rust, dan is die vrede weg. En dan weer het vertrouwen op de Heere stellen.

Wat moet het dan vaak diep gaan, gemeente! Als u de Heere mag kennen en vrezen, dan weet u wat dat is. Als ineens dat beeld op je afkomt, degene waar je zo van houdt, dat je die kwijt moet raken. Maar om dan weer bij de Heere te komen: Heere, wat is nu wat U wilt? Verzetten we ons tegen de hand van de Heere in ons leven? Willen we zelf bepalen hoe het gaat en hoe het moet gaan? En als de Heere waarschuwingen in het leven geeft, dan nemen we liever de linkerbaan, want op die andere baan is er veel tegenstand, veel file. Ik wil voort op mijn weg, met extra gas om maar voorbij te gaan, en te negeren het werk van de Heere.

Ik moest nog denken, gemeente, als je dat beeld van die schapenmarkt voor je hebt. Misschien heeft u het wel eens gezien. Als die schapen daar zo in die hokken zitten op die markt, dan zie je her en der wel eens zo'n schaap, vaak een jong schaap, die zie je zo ervan doorgaan, ja, die springen over andere schapen en over de hekken heen om maar weg te willen gaan, want ze willen niet vastzitten. In mijn jeugd heb ik het gezien bij een schaap dat voor het eerst moest lammeren.

En je ziet zo dat beest over drie hekken springen, terwijl het lam half eruit komt, omdat dat beest in paniek is. Die wil dit niet, die wil naar buiten, die wil de vrijheid hebben.

Herkennen we ons daarin, gemeente? Te weten dat de Heere met u en met jouw leven bezig is, maar weg te willen, want we willen niet dat de Heere dingen van ons afneemt die zondig zijn, die we niet willen. Gemeente, degenen die de Heere mogen kennen en vrezen, die weten dat je drie vijanden hebt: de wereld, het eigen vlees, de duivel.

De wereld die constant bezig is om je weer terug te trekken in het moeras van de wereld, die elke keer weer met verleidingen op je afkomt, die het geluid laten horen van wat er allemaal in de wereld te vinden is. Je hoeft nu maar een winkelstraat in te lopen, en ik weet niet wat voor geluid je daar overspoelt, maar dat zijn geen kerstliederen meer. Het moet doorgaan als kerstliederen, maar als je even langer luistert naar de woorden, dan lopen de rillingen soms over de rug. De wereld die zijn greep op de mens niet wil kwijtraken, helemaal op het moment dat het Woord van de Heere gaat spreken en ook als de naam van de Zaligmaker Jezus Christus klinkt. U ziet de aanval nu tegenwoordig al: we spreken niet meer over een kerstbrood of een kerstfeest, nee, over het lichtfeest. De naam van Christus mag niet meer genoemd worden. Het komt steeds dichterbij.

En het eigen vlees, dat de mens in de greep houdt. Paulus zegt het: *Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde. Want wat ik doe, dat ken ik niet; maar wat ik wil, dat doe ik niet; doch wat ik haat, dat doe ik*. En wat is het dan makkelijk om eraan toe te geven, want dan verdwijnt het spanningsveld naar achteren. Maar als je de macht van dat eigen vlees zo voelt, dan kom je er niet uit. Want juist die strijd die er losbarst in je leven, dat grijp je steeds dieper en harder vast met allerlei verslavingen die er kunnen zijn. En als er hier iemand onder ons is die daar zo'n strijd mee heeft, zoek daarbij hulp. Want dat laat zien: je komt er niet af, tenzij de Heere daar dwars doorheen breekt. En daar kan je hulp voor nodig hebben. *Datgene wat ik haat, dat doe ik.* Maar je zal er maar in zitten, elke keer weer.

En dan die duivel, die als een hellehond blaft en die bijt wanneer hij wil. Dat is trouwens een groot onderscheid. Als je bij een schaapskudde een hond ziet lopen, dan zie je hem af en toe naar een schaap grijpen, dat je denkt: hij bijt dat schaap. Nee, dan klappen die tanden op elkaar en daar schrikt een schaap van. Maar die duivel, die bijt wel. Dat zijn net die wolven op de Veluwe: ze doden om het doden. Die duivel wil de schapen in zijn macht houden, hij wil ze in het verderf brengen, de nakomelingen van Adam en Eva vasthouden in zijn macht. Hij probeert door te bijten een wond aan te brengen, dat je angstig wordt en dat je bang wordt, en dat je daarom maar op die brede weg blijft lopen. De duivel is erop uit om zoveel mogelijk schapen verloren te laten gaan. Die duivel weet dat God bezig is om die schapen bij hem uit de buurt te houden.

Zo ervaart een gedeelte van het volk in ballingschap, als de benauwdheid van de zonden en de banden van de dood op en af komt, de puinhopen van hun leven. En ze zien: zo heb ik het er nou van afgebracht. En ik heb Gods Woord alleen maar tegen. En u heeft vanmorgen de wet van de Heere gehoord. Tenminste, heeft u het gehoord? Want, gemeente, als predikant, en er is een voorlezer, dan kan het ook weleens gebeuren dat je op de kansel zit te luisteren en op een gegeven moment zitten je gedachten bij andere zaken, zodat je de woorden van de Heere niet meer hoort.

Elk gebod dat ons wordt voorgehouden stelt ons dat je die overtreden hebt. Dat het in je hart nou ook mag zijn: ik heb tegen U gezondigd, ik heb gedaan wat kwaad is in Uw ogen. Heere, ik ben zo druk geweest in de afgelopen week met mezelf, met mijn gezondheid, met mijn werk, met mijn geld. Dat is die eerste groep die mij aansprak. Ik luister liever naar zachte woorden, daarom heb ik van de week maar allemaal lieve dingen en lieve verhalen zitten luisteren. Dat is die tweede groep, die valse profeten. En ik hield het mezelf voor: ik heb toch afgelopen week weer netjes

geleefd. Maar als de wet van de Heere weer zo op je afkomt, dan moet je toch zeggen: ik heb gezondigd, geen van Uw geboden heb ik gehouden. Ja, ik had me wel voorgenomen om het morgen weer beter te doen, maar ik heb gefaald.

En is het dan ook op u afgekomen dat de Heere voor u, voor jou gezorgd heeft, dat de Heere in Zijn algemene genade u barmhartigheid heeft betoond, en dat de Heere nog Zijn liefde heeft willen schenken, dat Hij nog algemene genade heeft gegeven? Jongeren, jullie zijn afgelopen vrijdag allemaal veilig thuisgekomen, anders had ik het vanmorgen gehoord. Maar die jongen, die we in het gebed noemen, die kwam niet thuis, die ligt nu in het ziekenhuis. Een paar maanden geleden was het die jongen uit Barneveld, op weg naar zijn werk, die is ook nooit meer thuisgekomen. Wat zegt het je nou? Dat de Heere je bewaard en gespaard heeft, juist in een grote stad met al het verkeer, dat je hier mag zitten, hier in de kerk, dat de Heere je genade heeft betoond. En misschien in de afgelopen week op school ook nog de kerstviering gehad en daar gezongen. De Heere is met Zijn genade gekomen, dat je toch zou beseffen: ik heb er helemaal geen recht op. De Heere die heeft me bewaard. Die trouw die de Heere heeft getoond.

En als je de Heere mag kennen en vrezen, dan moet de Heere je toch soms wel eens even weer goed vastzetten, even klem zetten, opdat je beseft wie je bent en waar je bent, die diepgevallen zondaar. En dat de Heere nog voor je zorgt en Zijn genade betoont. Is dat de bede, gemeente, die constant dan deel van ons leven uitmaakt, ook voor een kind van de Heere: *Bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn; want Gij zijt de HEERE, mijn God*. Dat je afhankelijk wordt, iedere dag weer, van deze God die Zijn genade betoont, dat je roept om het werk van de Heere in je leven.

En dan komt het ook wel eens op een moment dat je dan zegt: Heere, zet me nou maar eens een keer weer vast, want ik snap werkelijk niet, als het zo goed mag gaan in mijn leven, wat het me nou oplevert. Dat je weer even teruggebracht wordt naar dat vertrekpunt. Want daar gaat het toch om, gemeente: hoe komt het weer goed tussen de Heere en mijn ziel? Hoe kan dat?

2. De bevrijdende Doorbreker

Dan komen we bij de tweede gedachte: een bevrijdende Doorbreker. *Voorzeker zal Ik u, o Jakob, gans verzamelen; voorzeker zal Ik Israëls overblijfsel vergaderen*. Dan laat de Heere ook nog een Doorbreker optrekken. Hoe zit het nou met die schapen in die omheining? Dat volk heeft in zichzelf helemaal geen wijsheid en ze hebben geen kracht om die weg te gaan die ze moeten gaan. Die schapen weten ook, als die deur in de schaapskooi dicht zit met die zware grendelen, daar kom ik nooit meer uit, die zit goed vast. Onbekwaam van jezelf om er weer uit te gaan. We hebben een Doorbreker nodig.

Gemeente, de eerste vervulling van deze profetie is al in de oudheid geweest, dat moment dat koning Kores, koning van Babel, wordt. En dat koning Kores dan de ballingen laat terugkomen van Babel naar Jeruzalem. En hoe weten we dat? Als u nog eens een keer in Londen bent, dan moet u naar het British Museum gaan. Daar ligt die prachtige cilinder van Kores, een stenen rol waarin opgetekend staat dat koning Kores de Joden heeft laten terugkeren naar Jeruzalem. Gods Woord heeft de Heere nog laten bevestigen via die cilinder.

Maar die profetie, gemeente, daar blijft het niet bij. En dat is zo het mooie van het Woord van de Heere, die spreekt van nog meer zaken. Want in het dertiende vers zien we twee betekenissen van die Doorbreker. Allereerst kun je zeggen: het is er eentje uit de kudde zelf. En vaak is er een schaap die leiding geeft in zo'n kudde, een jong en sterk schaap dat in de kudde het initiatief gaat nemen, het gaat een opening zoeken in die omheining.

Ik moest hierbij denken aan een voorval uit mijn jeugd. Dat mijn vader en ik op een wintermorgen bij de schapenschuur kwamen en we zagen een groot aantal schapen in de wei lopen. Dat klopte niet, want die hoorden in de schuur. En we staan bij die deur, en die deur was opengebroken. Blijkbaar was er in die nacht iets gebeurd, of ze waren lastig geworden of bang geworden, en een schaap heeft het initiatief genomen om die deur open te beuken met zijn kop. Want al heel gauw zagen we welk schaap dat was, die die deur had opengebroken, want er was een schaap dat had bloed op zijn kop. Dus die is flink tekeer gegaan tegen die deur.

En die Doorbreker in onze tekst, die is door de Heere gegeven. En dan weten we: daarmee wordt koning Kores niet bedoeld. Nou, jongens en meisjes, jullie zijn er maar bij, want wie wordt er dan bedoeld? Een Herder-Koning. Dan zien we dat de profetie spreekt van de grote Zoon van David, Die geboren is uit de maagd Maria, de Heere Jezus Christus. De Heere Jezus Christus, omdat Hij de eeuwige, onveranderlijke Zoon van God is, is Hij die Doorbreker. En zo wordt het ook een adventsboodschap, gemeente, omdat het het werk van de Zaligmaker verkondigt, dat de Doorbreker zal opstaan en die zal verandering brengen in die toestand. Hij zal bevrijden en Hij zal degene die gebonden ligt in banden van de dood de vrijheid geven.

En hoe gaat die Doorbreker dan bevrijden? Als dat volk in die gevangenis, in die omheining blijft zitten, dan komen ze voor eeuwig om. Deze Doorbreker moet door de vijandelijke linies heen breken, en dat wel met een grote kracht. Want de gevangenis waar ze zitten, die zit stevig op slot. Want een herder wil nooit dat zijn schapen zomaar in de nacht naar buiten trekken. En hoe gaat die Doorbreker dat doen? Die Doorbreker die moet een uitval gaan maken om door die omheining heen te komen, maar op een manier die wij niet hebben kunnen bedenken en die ook nooit in de mensen opgekomen zijn.

Deze Doorbreker die gaat voorop. En dan komen we bij de tweede betekenis. Je kan het vergelijken met een held, een krijgsheld, die door de vijandelijke linies heen breekt en die de vijand dan verslaat en gaat uittrekken om vrijheid aan gevangenen te schenken. Ook een voorbeeld daarbij: u weet dat op 6 juni 1944 de geallieerden landden op de stranden van Normandië. En dat was onverwacht. De geallieerden braken door de eerste linies heen en ze trokken het binnenland in. Maar na een paar dagen bleek dat de Duitsers zich hadden hergegroepeerd en dat er om Normandië heen een grote linie was gemaakt van SS-panzertroepen en tanks. Ze konden er niet doorheen. Zou alles dan tevergeefs zijn geweest?

Er was een generaal, generaal Bradley. Hij liep al dagen te kijken: hoe komen we daar nu doorheen? En hij zag in de linies van de Duitsers ergens een plek waar ze ook niet zouden verwachten dat daar een aanval zou komen. En zo kwam operatie Cobra tot stand. En het gebeurde, want de doorbraak kwam op 25 tot en met 27 juli, dat er op één plek zo'n aanval werd gedaan dat ze dwars door de linies heen braken en gelijk links en rechts Frankrijk verder in konden. Ze waren totaal overrompeld.

Zo moet je dit hier zien. De vijandelijke linies gaat deze Doorbreker doorbreken. En zo, door Hem, ons met God te verzoenen. Hoe gaat Hij dat doen? Hoe gaat die Doorbreker nou doorbreken? Dan krijg je een blik op Bethlehem. Daar zien we de Doorbreker liggen in een voerbak. Daar ligt de Doorbreker voor een wereld verloren in schuld. Daar is de plek waar Hij in de schaapskooi van Zijn verloren volk kwam, waar Hij één geworden is met dat volk om als een Lam Zijn kudde te leiden.

En dan zie je Hem lopen als twaalfjarige jongen naar de tempel om in de dingen van Zijn Vader bezig te zijn. We zien Hem ondergaan in de Jordaan, en als Hij dan wederom uit het water opkwam, horen we die stem zeggen: *Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in dewelke Ik Mijn welbehagen heb.* En als we zo achter Hem aanlopen, dan zien we het, hoe ook de profetieën van Jesaja tot vervulling kwamen,

dat *de HEERE onze aller ongerechtigheid op Hem heeft laten aanlopen; en als dezelfde geëist werd, toen werd Hij verdrukt, doch Hij deed Zijn mond niet open; en als een lam werd Hij ter slachting geleid, alzo deed Hij Zijn mond niet open*.

Zo werd Hij aan het kruis genageld, waar Hij Zijn hoofd boog onder de toorn en het recht van de Heere in de totale verlatenheid. En dan zien we hoe Hij daar sterft. En op dat moment dat dat Lam werd afgesneden uit het land der levenden, daar brak Hij door, kreeg Hij de sleutels van de dood en van de hel in handen. Hij doorbrak de poort tot vrijheid, tot vrijheid en tot leven, van een volk dat het niet verdiend heeft. Maar Gods gerechtigheid, die ging op Golgotha schijnen. De Doorbreker breekt door en zo breekt Hij de muren af van al de vijanden van het overblijfsel dat Zijn Vader verzameld heeft. Daar komt de Heere aan Zijn eer. En de grootste vijand werd daar de kop vermorzeld.

En waarvoor, gemeente? Hij heeft niet alleen de weg tot God geopend, zodat God weer aan Zijn eer kwam, maar ook dat zondaren op die weg zouden komen om Hem te volgen. En dan, zie je, dan gaat Hij in de spits, Hij gaat voorop. En dan is Hij het die moede weer kracht geeft, waar je niet overheen kon, waar je niet doorheen kon. Die deur is opengebroken. Maar hoe weet je dan dat het veilig is om achter die Doorbreker aan te gaan?

Gemeente, dat zien we aan dat bloedspoor, dat zien we aan het bloed van die Doorbreker, die doornenkroon op Zijn hoofd, daar zien we de wonden. Dan is het veilig. En waar het voor jou en mij niet kan, dan maakt die Doorbreker het wel mogelijk. Gemeente, hebben we die stem van die Doorbreker gehoord, die doorbrak, om achter Hem aan te gaan? En hoe vaak klinkt het niet, ook van deze kansel, dat evangelie van dat Lam, dat Hij zegt: *Volg Mij*. Dat is geen vraag, dat is een bevel. Die Doorbreker roept het uit, de machtige God die zondaren door dat Lam laat roepen: *Volg Hem*. Hij zegt het ook nog tegen die rijke jongeling, dat de Heere Jezus zegt: *Kom herwaarts, volg Mij*.

De Doorbreker, hebben we Zijn stem gehoord, gemeente? Heeft u het gehoord? Misschien weet u dat wel: als er een kudde schapen aan het grazen is, dan zijn er zo vaak een of twee schapen die de boel in de gaten houden. En als er dan gevaar dreigt, wat gebeurt er dan? Dan bonkt dat pootje op de grond, een of twee keer. En dan worden de andere schapen wakker geschud, want er is gevaar. En dan zie je vaak die kudde zich verzamelen waar dat ene jonge schaap dan vooropgaat.

Heeft u het stampen van deze Doorbreker gehoord: er is gevaar! Bent u al achter Hem aangegaan? Al zijn de muren van de wereldse zonden nog zo hoog, en probeert de duivel de stem van de Doorbreker te overschreeuwen, en trekt het vlees u weer de duisternis in, let nou op de Doorbreker, die die bres heeft geslagen in de gevangenis waar we zitten. Hij roept het weer: *Wend u naar Mij toe en word behouden*. En dat wil zeggen: ga nou achter Hem aan. Alleen door achter Hem aan te gaan, kom je in veiligheid, gemeente.

3. De uittrekkende kudde

Dat brengt ons bij de derde gedachte: een uittrekkende kudde. *Zij zullen doorbreken en door de poort gaan, en door dezelfde uittrekken.* Dat volk gaat door die bres heen. Weet je wat nou zo mooi is? Dat las ik van de week nog weer. Als je die grote schaapskooien hebt in Israël, dan zitten er vaak meerdere kuddes in één schaapskooi. Maar hoe haalt die herder nou zijn eigen schapen uit die schaapskooi?

Het mooie is van die schaapskuddes, dat een herder die lammeren vanaf hun geboorte bij name roept. Ze krijgen allemaal een naam. En op dat moment, dan gaat hij in de deuropening staan en

dan gaat hij zijn schapen roepen. En een schaap wat achterin zit, tegen de achterste muur aan, die hoort die bekende stem en hoort de naam. Wat doet hij dan? Dan staat hij op, dan loopt hij naar de deur toe waar die herder staat, en dan loopt hij langs de herder. Wat doet die herder dan? Hij legt even zijn hand op de kop van het schaap, want dan weet hij hoe het met dat schaap is, wat hij in die nacht ervaren heeft. Is hij misschien ziek? Dat kan een herder zo makkelijk voelen. En dan gaat hij naar buiten. En een schaap dat de stem van de herder niet kent en zijn naam niet hoort, die blijft zitten.

Nou, gemeente, dat is toch dat wonderlijke, dat de Heere dan zo laat roepen. Dat volk dat ziet uiteindelijk dat de Heere in de spits gaat. Want als die schapen naar buiten staan, dan wachten ze op de herder. En dan gaat die herder voorop. Een volk wat in duisternis zat, wat verlamd was door de banden van de dood. En nu, nu worden ze naar buiten gebracht.

En dat mooie, gemeente, dan komt de Heere weer terug bij het Woord. Het volk wat uitgaat, dat wordt elke keer weer op het Woord van de Heere gewezen. Maar dan gaan we terug naar Genesis 38 vers 29, de geschiedenis met Tamar. Dan staat er dat Tamar, de schoondochter van Juda, een tweeling baart. Eentje steekt het handje uit, de vroedvrouw bindt daar een scharlaken draad om, maar een ander wordt eerst geboren. Die krijgt de naam Perez. Want wat zegt de vroedvrouw? *Hoe zijt gij doorgebroken? Op u is de breuk*. En men noemde zijn naam Perez. Perez betekent Doorbreker.

En uit het geslacht van Perez wordt Boaz geboren, Ruth 4 vers 12. En waar kom je al die namen weer tegen? In het geslachtsregister van de Heere Jezus Christus. En dan komt hier in Micha dat beeld terug. En degene die de Heere kende en vreesde, die wist: met die Doorbreker wordt verwezen naar Perez. Daar komt Hij, de Zaligmaker. Het volk krijgt verwachting op de komst van de grote Doorbreker.

En dan mag je zeggen: Christus stijgt boven deze profetie al meer uit. En als Hij gaat doorbreken, dan maakt Hij dat volk actief, Hij zet ze in beweging. En dan plaatst Hij ze achter Zich aan om achter Hem aan te gaan, door de poort van gerechtigheid die eerst gesloten was, onmogelijk om door te komen. Maar Hij heeft die poort doorgebroken.

Als die Doorbreker aan het werk gaat, gemeente, dan geeft Hij de moede kracht, vermenigvuldigt de sterkte van die geen krachten heeft. Maar ze zijn ook nog blind en doof. Maar die Doorbreker, gemeente, die maakt de blinden ziende, de kreupelen zullen weer wandelen, melaatsen laat Hij gereinigd worden, en de doven zullen weer horen, en de doden worden opgewekt. En achter die poort van gerechtigheid ligt een vlakke weg. Want die Doorbreker, Sie heeft die weg vlak gemaakt door Zijn doorbrekend werk. Zo vlak, gemeente, dat groot en klein over die weg mogen gaan.

Als je de Heere mag kennen en vrezen, dan weet je: de muren van zonde en ongerechtigheid, die waren er. We zaten in de slavendienst van de zonde. En toch, de Doorbreker is voorgegaan. Die Doorbreker heeft ruimte gemaakt. En net als een Petrus, die toen in de gevangenis zat, dat die boeien afvielen, zo weet ook zo iemand: de boeien van de zonde, die zijn afgevallen. En de Doorbreker, door het doorbrekend werk, heeft de weg vlak gemaakt, de weg tussen God en je ziel weer vlak gemaakt, zodat je achter Hem aan mag gaan, omdat Hij de poort van de gevangenis heeft geopend. Door die Doorbreker ben je pas echt vrij.

En die oude mens dan, waar Paulus over spreekt, die zit nog in de gevangenis, maar die laat wel gedurig van zich horen als hij met zijn kettingen rammelt. Opdat je weer naar binnen gaat, en dat hij weer probeert te knellen met die boeien. Die oude mens, die probeert je weer vast te krijgen. Maar de nieuwe mens is doorgebroken, die is in vrijheid gezet. En dan word je meer en meer

afhankelijk van de Heere door het gebed en door het Woord. Want door het gebed en door het Woord, dan leer je het alleen van Hem te verwachten.

Waar moet je oog op gericht zijn? Op Hem die voorop gaat, die in de spits gaat. Hij die mijn Liefste is, mijn Liefste die blank en rood is, Hij die voorop gaat, Hij die de banier voor de tienduizenden draagt. Een uitgetogen schaap hoeft niet meer terug te kijken, die moet vooruitzien. Het is advent geworden. En dan ontdekt dat schaap ook nog: hij is niet alleen. Want achter die Doorbreker daar gaat een schare die niemand tellen kan. Wat voor een schare? Ja, een schare van mensen. En daar staat in het Hebreeuws, gemeente: Adamieten, die achter de Doorbreker aangaan. Dat zijn Adamieten, kinderen van Adam. En door het werk van de Doorbreker zijn deze Adamskinderen in vrijheid gesteld. Ze mogen uittrekken.

Hoort u Zijn stem? Ziet u het licht dat deze Doorbreker laat schijnen om achter Hem aan te gaan? Laat uw ogen op Hem gericht zijn. Want de dag komt, want de Heere weerkomt om te richten. Het is vandaag de kortste dag, gemeente, ik noemde u het al. Straks zal er nog een kortere dag zijn, als Hij komt op de wolken van de hemel. En dan wordt iedereen, niemand uitgezonderd, voor Hem geplaatst. En is er dan een uitzien om Hem te ontmoeten, Hem te ontmoeten, deze grote Doorbreker? *Trek ons, dan zullen we u nalopen*.

Zijn woorden, die kunnen we zo makkelijk in de mond nemen, maar dat we door Hem getrokken worden. achter Hem aan. Hij heeft die poort van gerechtigheid opengebroken. Achter Hem aan te gaan, want de Heere, die zelf als een Herder is gekomen, Hij gaat voorop, in de spits.

Amen.